

„Daj, vrni mi ime!“

Zapihal je lahen veter, brez šuma so se duri odprle in zaprle.
Trudoma je vstal župnik, opotekel se je k mizi.

„Kakor je tvoja volja, o Gospod!“

Težko sopeč in z velikim naporom si je slekel suknjo; nato je poiskal šivanko in nit in si je prišil na suknjo listek. Roka se mu je tresla, solze so padale na suknjo. Naposled je bil listek prišit, prav na hrbtu, umazani krpi podoben.

„Hudo si me kaznoval, o Bog, toda veliki so moji grehi in sodba je tvoja!“

Oblekel je suknjo, pokleknil je in je prečul vso noč v solzah in v molitvi.

(Konec prihodnjič.)

Vsi so mimo mene šli . . .

Vsi so mimo mene šli,
ko sem bil sam na življenja poti;
prišle so bolečine nasproti
in so močile moje oči.

A vsi so mimo mene šli,
prijatelji in farizeji,
in bil sem ko berač ob meji,
ki čaka zastonj pomoči.

Le ti si postala pred menoj
in si mi belo roko dala,
in z belo rokó si iz srca pregnala
ves strah in ves nepokoj.

Pozdravljena — upanje mojih dni!
Pozdravljena in češčena!
Vsa moja ljubezen, iz tebe rojena,
naj tvoje ime časti!

A. Gradnik.

